

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **L. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. JMK 85618/2016, sp. zn. S-JMK 73266/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne

5. 2. 2016, č. j. MR-S 10605/14-ODO KOC/12, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) pokutu ve výši 1 500 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 2. 8. 2014 v 16:02 hod. na ulici Brněnská 384 v obci Rosice byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož je žalobce provozovatelem, kdy nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 64 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Toto jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vydání napadeného rozhodnutí předcházela žalobci adresovaná výzva k úhradě částky 700 Kč. Touto výzvou byl žalobce současně poučen ve smyslu ust. § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Žalobce správnímu orgánu ve stanovené lhůtě sdělil, že v uvedené době měl předmětné vozidlo v užívání pan M. Z. nar. X, bytem P. 29, P. Lustrací v evidenci obyvatel bylo zjištěno, že uvedená osoba dne 16. 8. 2014 zemřela. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale vzhledem k tomu, že se osobě údajného řidiče nepodařilo spáchání přestupku jednoznačně prokázat, správní orgán, aniž by zahájil řízení o přestupku, věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) odložil. Správní orgán prvního stupně zmínil praxi zmocněnce žalobce, který opakovaně vystupuje v obdobných případech jako obecný zmocněnec, který na výzvu účelově sdělí, že v inkriminovaný čas měla řídit vozidla různých provozovatelů právě osoba pana Z. Správní orgán uvedl i spisové značky řízení, ve kterých totožný zmocněnec postupoval stejně. Na základě tohoto opakovaného a účelového postupu pak správní orgán prvního stupně dovedl zneužití práva, s čímž se žalovaný naprosto ztotožnil. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání odvolací orgán neshledal rozpor s právními předpisy. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto správního deliktu dopustil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
4. Předně žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Namítal, že věc měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel. Správní orgán tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku

odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Pokud správní orgán nepovažoval vyjádření žalobce za věrohodné, byl povinen předvolat žalobce k podání vysvětlení a vyzvat jej, aby označil důkazy na podporu svého tvrzení. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak byl povinen proti němu zahájit řízení o deliktu dle ust. § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Žalobce se o tom, že jeho vyjádření nebylo akceptováno, dozvěděl až z příkazu, kdy už nemohl předložit žádné důkazy na podporu svého tvrzení, např. smlouvu o výpůjčce vozidla. Pokud správní orgán neznámost žalobcem oznámeného řidiče dovodil „z úřední činnosti“, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, publikovaný pod č. 2038/2010 Sb. NSS; všechna zde uváděná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), v opačném případě byl žalobce krácen ve svém právu na obhajobu. Za dostatečné podle žalobce nelze mít sdělení pouhé spisové značky, neboť žalobce není oprávněn nahlížet do spisové dokumentace cizích přestupců.

5. Žalobce dále namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ani silniční zákon nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla, správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, kdy po uplynutí jednoleté lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobce odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. města Prahy v souvislosti se změnou zákona o silničním provozu zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy. Žalobce namítal, že žalovaný odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, které v době spáchání deliktu nestanovilo prekluzivní lhůtu pro správní delikty provozovatele vozidla, žalovaný tak své rozhodnutí opřel o znění zákona, které nebylo v době spáchání správního deliktu účinné. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43.
6. Žalobce brojil proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí rovněž z důvodu, že není za porušení povinností řidiče odpovědný, jelikož porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V posuzovaném případě bylo měřeno zařízením Ramer 10T, u kterého správní orgán neprokázal, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Dle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy, o čemž svědčí ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku a rovněž návod k obsluze. Zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého rychloměru Ramer 10T, jenž je nastaven obsluhou, ta jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod., je riziko pochybení velké a v žádném případě nejde o zařízení bez lidské obsluhy.
7. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. Žalobce trvá na tom, že má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15

A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30. I pokud by správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Správní orgány jednoznačně porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34. Správní orgán sice vyrozuměl žalobce o konání dokazování mimo ústní jednání a možnosti seznámení se podklady rozhodnutí, nijak však nepoučil žalobce, že by měl právo se dokazování účastnit.

8. Žalobce dále namítal, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopustil, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by byla uvedena již na ústním jednání. Zároveň pokud by správní orgán provedl dostatečně pečlivě dokazování, seznal by, že v době spáchání přestupku byla na daném místě dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h.
9. Závěrem žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází podle žalobce k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i správního trestání, presumpcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s platnou právní úpravou. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, sdělený řidič však v mezidobí zemřel a správní orgán nedisponoval žádným relevantním důkazem, který by měl vést k zahájení přestupkového řízení. Za takové situace neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán postupoval správně, pokud věc odložil. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známa praxe zmocněnce žalobce, který na výzvu účelově sděluje, že osobou řidiče je pan M. Z., přičemž i v tomto případě na základě tohoto opakovaného a účelového postupu stejného zmocněnce dovodil zneužití práva. Jestliže správní orgán prvního stupně uvedl spisové značky řízení, ve kterých byla stejným zmocněncem uvedena stejná osoba řidiče, považuje to žalovaný za dostačující, neboť žalobce je oprávněn nahlížet do spisové dokumentace cizích přestupců, prokáže-li právní zájem nebo jiný vážný důvod. K námitce promlčení žalovaný odkázal na ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu. I když došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla před účinností zákona č. 230/2014 Sb. (před 7. 11. 2014), nebyl podle žalovaného porušen princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti, který je vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti

jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením, že nebylo prokázáno, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy, neboť ze samotných záznamů o přestupcích vyplývá, že toto zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. K námitce týkající se nenařízení ústního jednání žalovaný zdůraznil, že v řízení o správních deliktech správní orgány nejsou povinny nařídít ústní jednání, správní orgán prvního stupně tedy nijak nepochybil. Pokud žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, tak i v tomto rozsudku je uvedeno, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, přičemž k takovému postupu stanovuje určité podmínky. Správní orgán ve vyrozumění poučil žalobce, že má možnost se dokazování účastnit. K námitce, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 70 km/h, žalovaný uvedl, že ze spisu jasně vyplývá, že v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost nastavena na 50 km/h. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, navíc žalovaný uvedl, že žalobci nic nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není podle žalovaného v rozporu s Ústavou, přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2015, č. j. 6 As 128/2015-32.

11. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Předně soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o protiústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona o silničním provozu. Dle § 125f zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
14. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27 (srov. také rozsudky ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 31 A 99/2016-103), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

15. V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na který v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23).
16. Otázkou ústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se rovněž zabýval Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, publikovaném pod č. 116/2018 Sb., rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.
17. Námitka protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proto není důvodná.
18. Soud se dále zabýval námitkou promlčení správního deliktu (z pohledu právní teorie je přiléhavější hovořit o prekluzi, tj. o zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt), neboť dovodil-li by soud prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, již sama tato skutečnost by představovala vadu natolik závažnou, která by znemožňovala další soudní přezkum napadeného rozhodnutí a věcné posouzení v žalobě vznesených námitkách, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej obdobně např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS), povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.
19. V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu s účinností od 19. 1. 2013 včleněn novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložím nových ustanovení § 125f, § 125g a § 125h. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Příslušná novela ovšem v případě tohoto správního deliktu neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty, tj. lhůty, po jejímž uplynutí by odpovědnost provozovatele vozidla zanikla.

20. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, dle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.), výslovně upravena prekluzivní lhůta správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu také u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5, věta za středníkem, zákona o silničním provozu bylo ust. „§ 125d“ nahrazeno „§ 125f“. Po takto provedené novele se tedy ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob nyní výslovně vztahuje také na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
21. Rozhodnou otázkou tedy představuje to, zda mezera v právu měla být překlenuta pomocí *analogie iuris*, za využití § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, nebo *analogie legis*, ve smyslu užití § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se k této otázce ve své judikatuře již opakovaně vyslovil, a to například v rozsudcích ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016-56, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28. V rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017-40, který mimo jiné reagoval na argumentaci uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, na který žalobce odkazoval, pak Nejvyšší správní uzavřel, že „*smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je (a vždy bylo) vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, dopustily-li správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém silničním zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání nepodnikajících fyzických osob, byl a je § 125f. Pokud tedy § 125e odst. 5, in fine silničního zákona ve znění před novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o zjevnou chybu a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f*“. K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že „*[k]rom toho, což považuje zdejší soud za stěžejní, je třeba dát stěžovateli za pravdu i v tom, že není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. [...] Nejvyšší správní soud přitom dodává, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, respektive čtyřleté objektivní) není v neprospěch žalobce, protože jinak by (pro konstatovanou neaplikovatelnost § 20 přestupkového zákona) jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je zcela nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená*“.
22. S ohledem na shora uvedené závěry soud konstatuje, že v nyní posuzované věci k prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu nemohlo dojít. Ke spáchání přestupku (na který je v daném případě navázán správní delikt žalobce) došlo dne 2. 8. 2014. Řízení o správním deliktu bylo se žalobcem zahájeno dne 7. 7. 2015, kdy byl žalobci, resp. jeho zmocněnci doručen příkaz o uložení pokuty provozovateli vozidla ze dne 3. 7. 2015, č. j. MR-S 10605/14/ODO KOC/5. Doručením příkazu tak bylo v souladu s § 46 odst. 1

správního řádu z moci úřední zahájeno správní řízení, a to do dvou let ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl (nejdříve 2. 8. 2014). Lhůta vyplývající z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu (aplikovatelná v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu) tedy nebyla překročena.

23. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
24. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
25. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
26. Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
27. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, uvedl, že by šlo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří

doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

29. Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
30. Z obsahu předloženého spisového materiálu je patrné, že žalobce ve vyjádření ze dne 23. 9. 2014 na základě výzvy správního orgánu prvního stupně označil za řidiče vozidla v době spáchání přestupku pana M. Z., nar. X., bytem P. 29, P. Správní orgán prvního stupně lustrací v evidenci obyvatel zjistil, že tato osoba dne ... zemřela. K tomu správní orgán prvního stupně doplnil, že zmocněnec žalobce, společnost FLEET Control, s.r.o. opakovaně v různých správních řízeních oznamuje jako řidiče vozidla v době spáchání přestupků osoby, jež v době po spáchání přestupku a před odesláním sdělení o osobě řidiče zemřely. Správní orgán prvního stupně odkázal na spisové značky konkrétních řízení vedených správním orgánem prvního stupně a rovněž na kopii žádosti Policie ČR, z níž vyplývá, že obdobná sdělení společnost FLEET Control, s.r.o. zasílala i na Městský úřad Kolín, Pohořelice, Židlochovice a na Magistráty města Ostravy, Hradce Králové a Plzně. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil jednání zmocněnce za účelové, a proto nezačal přestupkové řízení proti určité osobě a věc přestupku odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěrem správního orgánu prvního stupně zcela ztotožnil a tento doplnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, publikovaný pod č. 2452/2012 Sb. NSS, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu zneužití práva. K tomu uvedl, že i jemu je z vlastní úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce sděluje na výzvy různým provozovatelům vozidel v různých řízeních stále tu stejnou osobu, přitom odkázal na čísla jednací konkrétních řízení vedených jeho úřadem. Soud má za to, že při aplikaci skutečností známých z úřední činnosti správní orgány postupovaly v souladu s rozsudkem, na nějž odkazoval žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129).
31. Dle krajského soudu je z výše uvedených okolností případu zřejmé, že projednávaná věc se řadí do další ze série případů, v nichž provozovatele vozidla ve správním řízení zastupovala společnost FLEET Control, s.r.o. V těchto kauzách přitom jmenovaný zástupce provozovatele pravidelně sděluje správním orgánům, že vozidlo v inkriminované době řídila osoba, u níž správní orgány následně zjistily, že se jednalo o osobu, která např. nemohla vozidlo řídit z důvodu závažného zdravotního stavu a která vždy krátce po údajně spáchaném protiprávním jednání zemřela (k těmto závěrům srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Jinak tomu nebylo ani v dané věci, kdy žalobce tvrdil, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil pan M. Z., který, jak se později zjistilo, krátce po údajném spáchání přestupku zemřel. Přímo osoba M. Z. je známa i soudu z jeho vlastní úřední činnosti (viz např. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 24/2015-28, který nebyl dosud zveřejněn, nicméně v daném řízení vystupoval tentýž zástupce žalující strany jako nyní, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 25.

10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34, kdy ve všech těchto případech byl společností FLEET Control, s.r.o. označen jako řidič vozidla pan M. Z., přitom se jednalo o vozidla různých provozovatelů a ke spáchání přestupků došlo na různých místech republiky). V řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 73/2016 bylo zjištěno, že policie dříve prověřovala osobu pana Z. v jiných přestupkových věcech, a to s výsledkem, že dotyčný měl od ledna 2014 zjištěnou rakovinu žaludku a od června 2014 byl na lůžku v domácím ošetřování, nebyl schopen řídit a do nemocnice jej vždy vozil někdo z rodiny.
32. Soud konstatuje, že okolnosti případu nebudí jakékoli pochybnosti o tom, že označení zesnulého pana M. Z. jako řidiče vozidla žalobce bylo účelovou a zjevnou procesní obstrukcí. Pan Z. ze shora uvedených důvodů nemohl předmětný přestupek spáchat je tedy zcela pochopitelné, že správní orgány obou stupňů považovaly tvrzení žalobce, že jeho automobil měl v rozhodnou dobu v užívání pan M. Z., za nevěrohodné a účelové s cílem vyhnout se objektivní odpovědnosti za správní delikt. Postup správního orgánu, který nezačal přestupkové jednání proti určité osobě a na místo toho odložil věc podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, proto soud považuje za souladný se zákonem. Předně jej k tomu vedou skutečnosti obstrukčního charakteru a dále i to, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl nic, čím by svoje tvrzení, že by pan Z. měl jeho vozidlo k dispozici, prokázal.
33. Po správním orgánu s ohledem na výše uvedené skutečnosti ve spojitosti se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie nelze spravedlivě požadovat, aby po učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku věc neodložil a aby namísto projednání správního deliktu opětovně předvolával provozovatele vozidla k podání vysvětlení, když tento již dříve osobu řidiče vozidla označil. Takový postup se dle krajského soudu jeví jako nadbytečný, a to především s ohledem na znění ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že sdělení totožnosti řidiče v reakci na výzvu ze dne 29. 8. 2014 se považuje za podání vysvětlení. Chtěl-li proto žalobce později sám správnímu orgánu sdělit nějaké skutečnosti k osobě řidiče, případně předložit na podporu svých tvrzení důkazy, mohl tak učinit kdykoli, minimálně prostřednictvím podaného odvolání, nic takového však neučinil.
34. Pokud žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně měl v případě, že tvrzení žalobce stran totožnosti řidiče nebylo pravdivé, vůči němu zahájit řízení o přestupku podle ust. § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu [z důvodu porušení § 10 odst. 1 písm. d)], tuto námitku soud neshledal důvodnou. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. V daném případě žalobce od počátku tvrdil, že vozidlo řídil pan M. Z., správní orgán tedy neměl důvod zahajovat správní řízení pro porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
35. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány neprokázaly, že by překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy.
36. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení

nebo stání.
Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

37. Krajský soud předně konstatuje, že totožnou žalobní námitkou, že totožnou námitkou se již dříve soud v obdobných skutkových situacích zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 7/2015-36, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31 A 3/2015-37, a ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 A 12/2015-33. Názor zdejšího soudu na předmětnou otázku pak následně potvrdil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudcích ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38. Krajský soud proto ani v nyní řešené věci neshledal důvod pro odchýlení se od těchto závěrů
38. Žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle krajského soudu se přitom v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
39. V nyní posuzované věci není mezi účastníky řízení sporné, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer 10T. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je přitom zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar musí někdo nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován *ad hoc*). Podstatné je toliko, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě nesvědčí tomu, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, či naopak tomu, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie. Ani skutečnost, že se k předmětnému rychloměru obsluha připojuje přes Wi-Fi, není dle krajského soudu důvodem pro závěr o tom, že je to obsluha rychloměru, kdo provádí měření. V této souvislosti pak je nutné poznamenat, že bez možnosti konektivity by samotný radar byl prakticky nepoužitelný, neboť by z něj nebylo možno získat uložená data.

40. Dle krajského soudu tedy nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tj. automatický režim, kdy dochází ke snímání veškerých projíždějících vozidel a zaznamenávání jejich rychlosti, a manuální režim, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru. V projednávaném případě přitom i ze správního spisu, konkrétně z podkladů k přestupku založených na č. l. 4 a 8 správního spisu, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. Krajský soud tak nemá pochyb, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Proto také tuto žalobní námitku jako nedůvodnou zamítl.
41. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že prvostupňový orgán ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, případně že se dokazování uskutečnilo bez osobní účasti žalobce.
42. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a přestupkovému zákonu nařídít ústní jednání vždy, není správný. Byť by zdejší soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engel kritéria (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 6. 1976, ve věci *Engel a ostatní proti Nizozemí*, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72), nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku toho ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.
43. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
44. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, publikovaný pod č. 852/2006 Sb. NSS, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že „[s]oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení

tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatele proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“

45. Nejvyšší správní soud proto v souladu s výše uvedenými závěry konstantně poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz také např. rozsudek ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Rozhodnutí soudů, na která v této otázce žalobce poukazuje, jsou touto konstantní judikaturou zcela překonaná.
46. Uvedené závěry dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž však výslovně netrval. V rozporu s nimi přitom není ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, na nějž žalobce v žalobě odkazuje. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, publikované pod č. 2633/2012 Sb. NSS, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48, výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.
47. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat námitku porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za důvodnou. Řádné naplnění práv plynoucích z těchto ustanovení lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala a žalobce ve správním řízení neuváděl nic, co by snad bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.

48. Krajský soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, lze ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
49. V daném případě správní orgán prvního stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž žalobce, resp. jeho zástupce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl ve Vyrozmění o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 5. 10. 2015. V předmětném sdělení bylo mimo jiné uvedeno, že ve věci budou prováděny důkazy mimo ústní jednání, a to 10. 11. 2015 v 13:00 hodin v budově Městského úřadu Rosice. O provedení dokazování, které proběhlo dne 10. 11. 2015, byl následně vyhotoven záznam o provedení důkazů, z něhož vyplývá, že správní orgán provedl mimo ústní jednání důkazy listinami obsaženými ve spisovém materiálu. Žalobce ani jeho zmocněnec se provádění dokazování neúčastnili a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům (a uplatnit tak zásadu bezprostřednosti, jak sám žalobce v žalobě uvádí) tak z vlastní vůle rezignovali. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
50. Pokud žalobce namítal, že v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h, a proto nemohlo dojít ke spáchání přestupku, resp. správního deliktu provozovatele vozidla, soud předně poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS, z něhož vyplývá, „[ž]alobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné“. Námitku, že v místě měření byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, žalobce neuplatnil v rámci správního řízení a tato se objevuje poprvé v podané žalobě. Ze správního spisu (zejména z doplnění oznámení o přestupku ze dne 5. 8. 2015) je zřejmé, že ke změření vozidla došlo v Rosicích, na ulici Brněnská u č. p. 384, silnice I/23, v místě, kde je souvislá zástavba. Na fotografii pořízené radarem je uvedeno, že dovolený rychlostní limit v předmětné lokalitě je 50 km/h, o čemž soud vzhledem k místu měření nemá důvod pochybovat. Jelikož žalobce kromě obecného konstatování k této námitce nedoložil žádný důkaz, považuje soud námitku za nevěrohodnou a účelovou.

V. Závěr a náklady řízení

51. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu